

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2015 roku - nr (...) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że T. J., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 15 maja 2013 roku, ani dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 15 maja 2013 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że działalność gospodarcza związana z produkcją wyrobów futrzarskich nie jest faktycznie prowadzona przez T. J.. Od 2010 roku wnioskodawca nie zakupił bowiem żadnych surowców potrzebnych do produkcji futer. Nie podejmuje też działań zmierzających do pozyskania klientów. W trakcie kontroli wnioskodawca nie wskazał klientów, kontrahentów, ani dokumentów, które mogłyby potwierdzić prowadzenie działalności. Nie przedstawił faktur zakupu ani sprzedaży. Dowodem na prowadzenie działalności gospodarczej w ocenie ZUS nie mogą być koszty usług rachunkowych, które T. J. reguluje ze swoich oszczędności. Organ rentowy powołując się na art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej uznał, że działalność wnioskodawcy nie spełnia podstawowych cech funkcjonalnych działalności gospodarczej, czyli zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Zdaniem organu rentowego nie jest działalnością gospodarczą działalność okresowa i sporadyczna.

/decyzja - k. 5 - 9 akt ZUS/

Odwołanie od ww. decyzji złożył w dniu 11 września 2015 roku T. J., uznając stanowisko organu rentowego za krzywdzące. Wskazał, że działalność prowadzi od 2005 roku i polega ona głównie na przeróbkach futrzarskich i ma charakter sezonowy. Wnioskodawca przyznał, że ma obecnie niewielu klientów, ale w poprzednich latach uzyskiwał przychody.

/odwołanie - k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 października 2015 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w treści zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 3 - 5/

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów postępowania. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/stanowiska stron - e-protokół z dnia 10 maja 2017 roku - 00:00:53 - 00:02:07, 00:12:19 - 00:22:02 - płyta - k. 89/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca T. J. zarejestrował w dniu 2 czerwca 2005 roku działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. J.. Przedmiotem tej działalności był wyrób i sprzedaż futer. Jako adres działalności wskazane było miejsce zamieszkania wnioskodawcy przy ul. (...) w Ł.. Wnioskodawca jest z zawodu kuśnierzem.

/okoliczności bezsporne, a nadto: wydruk z (...) k. 82; zeznania wnioskodawcy -

e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78

w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:04:22 - 00:18:09 - płyta - k. 29/

W ramach prowadzonej działalności wnioskodawca kupował surowiec w kawałkach i produkował z niego kurtki i kamizelki. Gotowy towar wstawiał do sklepów. Świadczył też usługi napraw i przeróbek. Skarżący nie reklamował swojej działalności. Klienci zgłaszali się do niego z polecenia właścicieli sklepów, do których wstawiał wyroby.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78 w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:04:22 - 00:18:09 - płyta - k. 29; zeznania świadka S. W. - e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:25:49 - 00:11:29 - płyta - k. 29/

W swoim miejscu zamieszkania wnioskodawca także nie reklamował swojej działalności. Skarżący zostawiał swoje wizytówki w sklepach z towarami skórzanymi. Od kilku lat nie kupował surowców potrzebnych do szycia wyrobów skórzanych i futrzarskich. Zakupił skóry tylko raz na początku swojej działalności i przechowywał je w workach w garażu.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78 w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:04:22 - 00:18:09 - płyta - k. 29/

Potem kupował już tylko nici i inne dodatki krawiecki.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:11:13 - 00:26:13 - płyta - k. 78; faktury - k. 80/

Gotowe wyroby wnioskodawca wstawiał do dwóch sklepów w Ł. przy ul. (...) i przy ul. (...). Otrzymywał na to dokument WZ od sklepu, a po sprzedaży wyrobu otrzymywał zapłatę i wystawiał fakturę.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78 w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:04:22 - 00:22:45 - płyta - k. 29/

Sklep (...) i Spółka przy ul. (...) w Ł. prowadzony jest przez braci - P. i S. W.. Istnieje od 40 lat. Prowadzona jest tam sprzedaż futer, kożuchów, galanterii skórzanej, maszyn do szycia. Wnioskodawca wstawiał tam uszyte kurtki. Po ich sprzedaży sklep rozliczał się z wnioskodawcą. Sprzedawały się ok. 2 - 3 rzeczy w sezonie. Obecnie nie ma nabywców na wstawione tam wyroby wnioskodawcy.

/zeznania świadka P. W. - e-protokół z dnia 15 marca 2016 roku - 00:07:41 - 00:11:29 - płyta - k. 20; zeznania świadka S. W. - e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:25:49 - 00:11:29 - płyta - k. 29; faktury - k. 15 - 16/

Ostatnie faktury wnioskodawca wystawił Sklepowi (...) i Spółka w sierpniu 2013 roku oraz w listopadzie 2015 roku.

/zeznania świadka P. W. - e-protokół z dnia 15 marca 2016 roku - 00:07:41 - 00:12:29 - płyta - k. 20; faktury - k. 15 - 16, zeznania świadka S. W. - e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:25:49 - 00:35:17 - płyta - k. 29/

Wnioskodawca od momentu rozpoczęcia działalności gospodarczej uzyskiwał następujące przychody: w 2010 roku - 1.600,00 zł, w 2011 roku - 12.860,00 zł, w 2012 roku - 4.369,51 zł, w 2013 roku - 1.190,00 zł, w 2014 roku - 4.585,33 zł, w 2015 roku - 9.167,14 zł, w 2016 roku - 3.729,50 zł.

/ewidencja przychodów - k. 56 - 62/

Wnioskodawca rozlicza się urzędem skarbowym ryczałtem. Księgowość jego firmy prowadzi biuro rachunkowe.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78 w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:18:58 - 00:22:45 - płyta - k. 29/

W 2016 roku wnioskodawcy wystawiono faktury za: usługi księgowe, pojedyncze artykuły takie jak nici (1 sztuka), szpilki (1 opakowanie), czy zamki błyskawiczne (2 sztuki), brykiet drzewny oraz rachunki za telefon. Podobnie kształtowały się wydatki wnioskodawcy w poprzednich latach.

/faktury - k. 80/

Wnioskodawca złożył wniosek o zawieszenie działalności gospodarczej od dnia 21 marca 2013 roku, a następnie wniosek wznowienie działalności od dnia 15 maja 2013 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto: wydruk z (...) k. 1 akt ZUS/

Z dniem 2 września 2013 roku wnioskodawca stał się niezdolny do pracy. Zaświadczenia lekarskie o niezdolności wnioskodawcy do pracy zostały wystawione na okresy: od 2 września 2013 roku do 5 stycznia 2014 roku, od 30 kwietnia 2014 roku do

19 sierpnia 2014, od 30 października 2014 roku do 4 lutego 2015 roku, od 18 maja 2015 roku do 22 sierpnia 2015 roku, od 7 grudnia 2015 roku do 13 marca 2016.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:09:59 - płyta - k. 78 w zw. z e-protokół z dnia 12 maja 2016 roku - 00:04:22 - 00:18:09 - płyta - k. 29; dokumentacja medyczna -k. 23; k. 41; k. 44, k. 46, k. 73; zaświadczenia - k. 86 - 86 verte/

Wnioskodawca w maju 2016 roku wyrejestrował działalność gospodarczą. Sprzedał posiadane materiały i maszyny szwalnicze.

/zeznania wnioskodawcy - e-protokół z dnia 18 stycznia 2017 roku - 00:02:48 - 00:23:37 - płyta - k. 78/

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS i na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz świadków: P. W. i S. W..

Tak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że wnioskodawca nie wykonywał od dnia 15 maja 2013 roku działalności gospodarczej. Sąd ustalił bowiem, że działalność wnioskodawcy miała charakter jedynie sporadyczny i okresowy.

Z pewnością nie była wykonywana w sposób ciągły, a wnioskodawca z tytułu jej prowadzenia nie ponosił właściwie żadnych kosztów. Zakupione na początku prowadzenia działalności materiały w postaci skór nie zostały przez niego nawet w pełni wykorzystane, skoro sprzedał je w związku z zakończeniem działalności. Tylko sporadycznie wnioskodawca uzyskiwał zarobek z uszytych kurtek. Wnioskodawca przedstawił raptem dwie faktury sprzedaży trzech kurtek z 2013 i 2015 roku. Wstawienie towaru do sklepu nie gwarantowało jeszcze jego sprzedaży. P. W. i S. W. przyznali, że współpracowali z wnioskodawcą oraz że w ich sklepie są jego wyroby, ale nie ma na nie obecnie popytu. Reprezentowany przez fachowego pełnomocnika wnioskodawca nie przedstawił żadnych innych kontrahentów, ani klientów wnioskodawcy. Nie ma też dokumentacji potwierdzającej, że wnioskodawca świadczył inne usługi.

Uzyskana w toku postępowania dokumentacja medyczna potwierdza, że wnioskodawca przez dużą część okresu zarejestrowania działalności był niezdolny do pracy. Nie ma też dowodów na prowadzenie tej działalności po jej formalnym wznowieniu w okresach zdolności do pracy. Co więcej, złożone dopiero w toku postępowania faktury, potwierdzające głównie korzystanie z usług księgowych i telefonu, obejmowały również sporadyczny zakup pojedynczych sztuk dodatków krawieckich. W skali roku była to np. jedna szpulka nici, dwa zamki błyskawiczne oraz jedna paczka szpilek. Ze pewnością nie świadczy to o wykonywaniu w tym czasie zamówień na wyroby skórzane, czy futrzarskie. Podkreślić należy w tym miejscu, że przedmioty te były nabywane również w okresach niezdolności wnioskodawcy do pracy.

Sąd nie kwestionuje, że wnioskodawca trudnił się kuśnierstwem i wykonał elementy odzieży, które wstawiał do sklepów w Ł.. Ze zgromadzonego materiału nie wynika jednak, że wyroby te powstały po dniu 15 maja 2013 roku, a nawet jeśli tak było to przedstawione faktury obejmują raptem trzy sztuki sprzedanej odzieży. Trudno uwierzyć, aby wnioskodawca wykonywał kolejne wyroby mimo braku popytu na nie. W tej sytuacji prowadzona działalność i tak nie miałaby charakteru zarobkowego. Nie zostało także wyjaśnione przez skarżącego, z czego uzyskiwał wykazywane w księdze rachunkowej niewielkie w skali roku przychody i nie przedłożono na tą okoliczność żadnych dowodów.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie T. J. nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje jego oddaleniem.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 963 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Na podstawie art. 13 ust. 4 powołanej ustawy osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Artykuł 11 ust 2 ustawy stanowi zaś, że dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi prowadzące pozarolniczą działalność (w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5).

Jak stanowi art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 372 ze zm.) osobom objętym ubezpieczeniem społecznym przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i wysokości określonych ustawą w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy systemowej objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony.

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie było, czy T. J. faktycznie prowadził działalność gospodarczą po dniu 15 maja 2013 roku, czyli po dniu jej podjęcia po okresie zawieszenia wykonywania zarejestrowanej działalności. Istotą tego sporu jest ustalenie, czy ewentualne czynności podejmowane przez T. J. po tej dacie rzeczywiście oznaczały prowadzenie działalności gospodarczej.

W pierwszej kolejności odnieść należy się zatem do definicji działalności gospodarczej, która zawarta jest w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1829 ze zm.). Zgodnie z powołanym przepisem działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalni ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Cechami działalności gospodarczej zgodnie z powołaną definicją są: jej zawodowy (stały) charakter, związana z nim powtarzalność podejmowanych działań, podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym (tak też SN w uchwale 7 sędziów z dnia 6 grudnia 1991 roku, sygn. akt III CZP 117/91, publ. OSNCP 1992 nr 5, poz. 65).

Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej. Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry czas, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się więc za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. I UK 95/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 19-20, poz. 311, str. 863; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., sygn. II UK 111/03, opubl:

Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2003, Nr 17, poz. 1; wyrok NSA z dnia 19 marca 1991 r., (...) SA/Wa 898/90, (...) 1992, nr 3-4, poz. 58; wyrok NSA z dnia 17 września 1997 r., (...) SA/Wa (...), Pr. Gosp. 1998, nr 1, s. 32).

Wykonywanie (prowadzenie) działalności gospodarczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych). Na przykład, prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Wszystkie te czynności pozostają w ścisłym związku z działalnością usługową, bowiem zmierzają do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2003 r., III AUa 1531/03, OSA w B. 2004 nr 1, s. 51; por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2003 r., II UK 111/03, Monitor Prawa Pracy-wkładka 2004 nr 7, poz. 16).

Ocena, czy podejmowane czynności rzeczywiście zmierzają bezpośrednio do prowadzenia działalności gospodarczej, wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym zamiaru osoby deklarującej prowadzenie działalności gospodarczej.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że wnioskodawca po podjęciu działalności gospodarczej nie zmierzał do utrzymania, rozwoju czy rozreklamowania swojej działalności. Sąd w sposób pewny może przyjąć jedynie, że wnioskodawca w roku 2013 i w roku 2015 sprzedał łącznie 3 kurtki, które wstawił do Sklepu (...) i spółka przy ul. (...) w Ł.. Nie udowodniono natomiast, kiedy wyroby te zostały uszyte, tj. w jakim okresie wnioskodawca podejmował czynności zmierzające do uzyskania dochodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Niewykluczone jest, że kurtki zostały uszyte przez skarżącego przed spornym okresem, zostały wstawione do sklepu, a dochód z tytułu ich sprzedaży uzyskał w późniejszym okresie. Z pewnością materiały potrzebne do ich wykonania, jak przyznał sam wnioskodawca, zakupione zostały ostatnio w 2005 roku, gdy rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej. Jak wynika z zeznań świadków do sklepu wstawione zostały jeszcze inne części odzieży wykonane przez wnioskodawcę, które nie zostały sprzedane. Ze zgromadzonego materiału dowodowego również nie wynika, aby zostały one przygotowane na zamówienie w ostatnich latach.

Wnioskodawca dopiero w toku postępowania złożył faktury, inne niż obejmujące świadczenie na jego rzecz usług księgowych. Faktury te nie podważyły jednak stanowiska organu rentowego. Trudno uznać bowiem za dowód na ciągłość prowadzonej w sposób zorganizowany działalności kilku faktur na zakup pojedynczych sztuk dodatków krawieckich. Wnioskodawca ze sprzedaży swoich wyrobów uzyskiwał w skali roku niewielkie dochody. Podkreślić należy przy tym, że wynikające z zestawienia rachunkowego kwoty nie odpowiadają kwotom widniejącym na 2 fakturach sprzedażowych złożonych przez wnioskodawcę, przy czym odwołujący w żaden sposób nie wyjaśnił tych rozbieżności.

Nie bez znaczenia jest też fakt, że wnioskodawca ostatecznie wyrejestrował działalność i sprzedał wciąż nie wykorzystane materiały zakupione według jego twierdzeń ponad 10 lat temu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Do sfery ustaleń faktycznych należy, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, czy też zaprzestano jej prowadzenia lub w ogóle nie podjęto, co powoduje wyłączenie z obowiązku ubezpieczenia. Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika bowiem z faktycznego prowadzenia tej działalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl:

Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, poz. 114, str. 332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r., sygn. I UK 240/09, LEX nr 585723; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2010 r. sygn. II UK 186/09, sygn. LEX nr 590235; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r. sygn. I UK 221/09, LEX nr 585715).

W rozpoznawanej sprawie ZUS skutecznie obalił domniemanie wynikające ze wpisu w ewidencji gospodarczej dotyczące wnioskodawcy. Wnioskodawca nie prowadził faktycznie działalności gospodarczej od dnia 15 maja 2013 roku, a w konsekwencji, nie podlega od tego momentu obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu ani dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Ocena ta zgodna jest ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym choćby w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 września 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. I UK 455/15, że dla zakwalifikowania danej działalności jako działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej

(t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1829 ze zm.) istotne znaczenia ma jej ciągłość i zarobkowy charakter. Jak trafnie ujął to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r.,

I UK 235/13 (publ. LEX nr 1444493), ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie T. J. od decyzji ZUS z dnia 27 sierpnia 2015 roku - nr (...), orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Ze względu na wynik postępowania oraz datę wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013, poz. 490) w brzmieniu nadanym przez § 1 pkt 3b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 roku zmieniającego rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1078).

Sąd zastosował ww. rozporządzenie z uwagi na datę wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji. Nie miało zatem zastosowania rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804), które obowiązuje od dnia 1 stycznia 2016 roku (zmienione rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1667)) i stanowi w § 21, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Sąd zasądził zatem od T. J. na rzecz ZUS I Oddziału w Ł. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

19 czerwca 2017 roku

M.U.